

Zákon o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení. Praktický komentář

Wolters Kluwer ČR

Autoři: **Mgr. Lenka Trešlová, Ing. Ivo Škrobák**

I. Úvod

Zákon č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů, představuje právní předpis sice velice důležitý (týká se problematiky působící v aplikační praxi značné obtíže, a to výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení), avšak poměrně stručný. Někdy se dokonce pochybuje o tom, zda uvedený zákon vůbec představuje předpis spadající mezi prameny trestního práva (trestního práva procesního), jakkoli je to naprosto nesporné.

Nakladatelství Wolters Kluwer ČR přistoupilo k velmi chvályhodnému počínu – vydává praktický komentář k citovanému zákonu. Pokud jde o obsahovou (věcnou) stránku, byť by se s ohledem na rozsah vyjádřený počtem stran mohlo zdát, že se jedná o stručný komentář či dokonce pouze soubor poznámek k jednotlivým ustanovením citované právní úpravy, ve skutečnosti jde o komentář velice podrobný zabývající se všemi dostupnými poznatky a otázkami vztahujícími se k aplikaci zákona. Komentář není zpracován někdy dost obvyklým, byť vzbuzujícím z hlediska takové metody zpracování pochybnosti, způsobem u prací podobného druhu, totiž že nejprve je zařazen text zákonného ustanovení, následuje citace důvodové zprávy a několik stručných poznámek. Tak tomu u recenzovaného díla není. Autoři se jednotlivými instituty upravenými v zákoně o výkonu zajištění majetku zaobírají velmi zevrubně a zasvěceně, v potřebné míře vzali v úvahu i praktické poznatky, uvádějí příklady nesprávného postupu, což je možno velice ocenit.

II. K jednotlivým částem komentáře

V rámci **výkladu k § 1** – „Rozsah působnosti zákona“ – se zdůrazňuje, že tato právní úprava řeší dvě problematiky, a to výkon rozhodnutí o zajištění majetku nebo jeho určené části (§ 1 ve spojení s § 2 až 8) a správu majetku a věcí zajištěných pro účely trestního řízení (§ 1 ve spojení s § 8a až 12). Následuje výklad k oběma těmto problematikám v úzké návaznosti na ustanovení trestního řádu, popř. zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, jichž se tyto okruhy otázek týkají (včetně uvedení příkladů nesprávné praxe, jež jsou zvoleny velice přiléhavě, a především – s důrazem kladeným na aplikační praxi).

Komentář se hned v této úvodní části zabývá spornou otázkou – zda lze majetek spravovat podle tohoto zákona, u věcí, o kterých orgán činný v trestním řízení rozhodl podle § 80 odst. 1 trestního řádu, že se ukládají do úschovy občanskoprávního soudu. Uvádějí se – a zcela správně – dvě varianty řešení, autoři se důvodně přiklonili k variantě první.

Uvádí se již na tomto místě důležité pojmy týkající se k aplikaci zákona o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a řeší se otázky spojené s příslušností ke správě zajištěného majetku.

Je možno se plně ztotožnit s tím, pokud autoři uvádějí, že „žádoucí je, aby státní zástupce spolu s podáním obžaloby nebo jiným návrhem soud upozornil, že v řízení jsou zajištěné určité

věci, a dále upozornil na další důležité skutečnosti, např. že jejich správou pověřil MV-CENZA, že rozhodl o jejich prodeji, a proto v brzké době dojde k realizaci prodeje, nebo že věc již byla prodána a místo ní je uložena peněžní částka v úschově“ (zejména u rozsáhlých trestních spisů, jakkoli by to mohlo přicházet v úvahu prakticky u všech věcí). I zde je uveden navýsost praktický příklad nesprávného postupu (nadbytečného vydání pověření ke správě soudem).

Zmiňuje se dále, že po novele provedené zákonem č. 86/2015 Sb. provádí úkony v oblasti správy policejní orgán samostatně a již k nim nepotřebuje předchozí souhlas státního zástupce, což ostatně v praxi před uvedenou novelou příliš nefungovalo. Výjimku představuje informační povinnost policejního orgánu, pokud jde o prodej majetku, nejde-li o věci rychle podléhající zkáze. Státní zástupce může na informaci o prodeji reagovat výkonem svých dozorových oprávnění, může rozhodovat i o stížnosti, v tomto ohledu je možno plně s vysloveným názorem, že jeho pravomoc není vyloučena, souhlasit. Vyloučen by z rozhodování o stížnosti proti usnesení policejního orgánu byl pouze tehdy, zabýval-li by se tím, zda jsou dány důvody k prodeji majetku.

Velmi významnou částí **komentáře k § 1** je vysvětlení legislativních zkratk, které komentovaný zákon používá. Je možno také souhlasit s názorem vztahujícím se k samostatné kompetenci policejního orgánu k rozhodnutí o prodeji zajištěného majetku podle § 12. Velice přílehlavý je příklad nesprávné praxe týkající se nahlížení do realizačního spisu (či přesněji řečeno nenahlížení) Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových s odkazem na § 1 odst. 8.

Výklad k § 2 je mimořádně přesvědčivý. Vychází se z praxe, ale zároveň jde o postup plně odpovídající zákonu (a ústavním limitům zásahů do majetkové sféry osob). Zdůrazňují se informační povinnosti a informační oprávnění. Zvláště důležité je konstatování „katastrální úřad obdrží rozhodnutí o zajištění majetku dříve, než rozhodl o povolení vkladu; pokud tomu tak je, byť v řádu hodin, nesmí katastrální úřad zápis práva povolit bez předchozího souhlasu orgánu činného v trestním řízení. Pokud souhlas nebude dán, musí katastrální úřad vyčkat právní moci rozhodnutí o zajištění a poté návrh zamítnout. Po dobu mezi doručením rozhodnutí o zajištění a nabytím právní moci rozhodnutí o zajištění může katastrální úřad činit pouze kroky směřující k získání souhlasu soudu nebo státního zástupce nebo k ukončení řízení jiným způsobem než povolením zápisu (zastavení řízení, zamítnutí návrhu z jiného důvodu stanoveného zákonem). Jakmile dojde k nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, musí katastrální úřad rozhodnout o zamítnutí návrhu.“ Následuje uvedení příkladu nesprávné praxe, jež se týká právě této konkrétní situace.

Dále se zdůrazňuje, že „V § 2 odst. 4 je nesprávně uvedeno, že zápis nelze bez souhlasu provést po vyrozumění podle § 2 odst. 3. Jedná se o zřejmou legislativně technickou chybu, protože orgány vedoucí evidence, do nichž má zápis konstitutivní účinky, se o zajištění fakultativně nevyrozumívají, ale doručuje se jim rozhodnutí o zajištění za účelem jeho provedení podle § 2 odst. 1, tj. orgány a osoby vedoucí evidenci mají povinnost si vyžádat souhlas od okamžiku doručení rozhodnutí o zajištění majetku.“ Je uveden příklad nesprávné praxe vztahující se naopak k situaci, kdy se souhlas orgánu činného v trestním řízení nevyžaduje.

Výklad k § 3 je velmi podrobný a zachycuje všechny podstatné momenty; to je na místě velice vyzdvihnout.

Obdobně to platí ohledně **komentáře k § 4**. Toto ustanovení nelze použít pro zajištěné věci důležité pro trestní řízení, kdy je jeho užití vyloučeno vzhledem k úzké spojitosti zajištěných věcí s trestnou činností. V úvahu by opravdu přicházela analogická aplikace tohoto ustanovení jen pro zajištěnou náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti nebo nástroj trestné činnosti; s tím se lze plně ztotožnit, protože analogie v takovém případě je naprosto příléhavým řešením.

Rovněž tak je možno vysoce ocenit zevrubný výklad, který **komentář činí k § 5 a § 6**. Je možné, aby bylo vydáno usnesení o zajištění majetku, jež by odkazovalo na soupis věcí, který bude pořízen, a pak by orgány činné v trestním řízení přistoupily k zjištění a soupisu věcí a po jeho provedení doručily obviněnému usnesení o zajištění spolu se soupisem. Není vyloučeno – a s uvedeným stanoviskem autorů lze plně souhlasit – aby postupy uvedené v § 2 až 8 předcházely vlastnímu vydání usnesení o zajištění.

Velmi zásadní (a současně velice přesvědčivý) je výklad komentáře k prohlídkám ke zjištění věcí podléhajících zajištění a jejich výkonu.

Naprosto se ztotožňuji s tím, uvádí-li se v komentáři, že „Pokud jde o otázku, zda má obhájce obviněného právo být při takovém úkonu, zákon sám nic nestanoví, nicméně jak v § 5, tak v § 1 odst. 8 odkazuje na subsidiární použití trestního řádu. Ustanovení § 165 trestního řádu váže takové právo obhájce na vyšetřovací úkony, jejichž výsledek může být použit jako důkaz v řízení před soudem. Pokud by tedy prohlídka byla omezena čistě na zjištění a případné odebrání legálních věcí obviněného za účelem jejich zajištění pro výkon trestní sankce nebo nároku poškozeného, obhájce by právo na účast při prohlídce neměl. Je však třeba vzít v úvahu, že prohlídce zpravidla předchází výslechy obviněného, popř. jiné osoby v postavení svědka, kdy není vyloučeno, že taková osoba při výpovědi uvede okolnosti podstatné z hlediska dokazování nebo že při prohlídce budou nalezeny i věci související s trestnou činností. V takovém případě by pak absence účasti obhájce při úkonu zakládala procesní vadu. Vždy lze proto jen doporučit, pokud je to možné, nařídít prohlídku jak podle tohoto ustanovení, tak podle příslušného ustanovení trestního řádu, aby byly pokryty všechny případy, jež mohou nastat.“

K úpravě v § 6 se uvádějí dva možné způsoby (z hlediska zákonné možnosti), jak naložit se sepsanými věcmi, a to faktické odebrání věci z dispozice obviněného nebo ponechání věci na místě. Následuje výklad k oběma těmto možnostem, který je velmi praktický a instruktivní.

Komentář k § 7 se vztahuje k postupu při zjišťování cenných papírů, peněžních prostředků v hotovosti a nehmotných věcí. Nutno velice pozitivně hodnotit, že se jedná nejen o zjišťování, ale i o dozajišťování. Vymezují se tu pojmy „investiční nástroje“, „zaknihovaný cenný papír“, „evidence zaknihovaných cenných papírů“, „příkaz k zápisu pozastavení nakládání se zaknihovaným cenným papírem nebo investičním nástrojem“, kdy je však na místě vzhledem k tomu, že uvedený pojem zná pouze § 97 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve vztahu k evidencím vedeným podle jiných zákonů (zákon o České národní bance, rozpočtová pravidla) zvolit obecnější formulaci, protože tyto předpisy takový příkaz neupravují. Dalšími důležitými pojmy zde jsou „listinný cenný papír“, „jiná listina, jejíž předložení je třeba k uplatnění práva“. Komentář poskytuje všechny potřebné informace.

Úprava v § 8 se týká problematiky zjišťování nemovitých věcí, i zde je komentář zpracován velice přesvědčivě. Je možno zvláště vyzdvihnout vymezení, podle něhož „V usnesení o zajištění nemovité věci nebo v připojeném přípise, pokud je nemovitá věc zajišťována až po vydání usnesení, je třeba vždy nemovitou věc jednoznačně vymezit, přičemž nejjistějším způsobem je přesně opsat její vymezení z příslušného listu vlastnictví. K tomu je třeba

podotknout, že katastrální úřady při zkoumání bezvadnosti podkladu pro zápis pečlivě zkoumají, zda je nemovitá věc v usnesení o zajištění či přípise vymezena správně, a v případě, že shledají chyby, poznámku do katastru nezapišou a vrátí usnesení k opravě.“ Je také uveden výstižný příklad nesprávné praxe (nesprávná identifikace zajišťované bytové jednotky).

Komentář k § 8a je zaměřen na problematiku účelu správy (zajištěného majetku) a odpovědnosti správce. Komentář je v této části zpracován velmi koncizně a zasvěceně. Mluví o aktivní správě a dynamickému pojetí správy zajištěného majetku. Uvádí se příklad nesprávné praxe (usnesení o prodeji i pověření ke správě vydal policejní orgán, měl ho však vydat státní zástupce, který rozhodl o zajištění majetku). Zmiňují se specifika správy jednotlivých druhů majetku. Uvádí se příklady nesprávné praxe (v případě nemovité věci – bytového domu s nájemníky - péče o dům, včetně inkasa nájemného a záloh na služby, jsou nadále povinností a právem obviněného, nedošlo-li k zajištění pohledávky na budoucí nájemné, nesprávný postup při zajištění věci movité – historického motorového vozidla, neinformování obviněného o možnosti prodeje motorového vozidla zajištěného v autobazaru, který prodej pouze zprostředkoval, vydání zajištěného tahače s nedůvodným prodlením, kdy vznikla škoda v podobě nákladů na zapůjčení náhradního tahače).

Velice důležitá je část **komentáře věnovaná § 9 až 12**. Za velmi podstatný lze považovat výklad k § 9 ohledně prvotního správce, odvozeného správce a zvláštního správce zajištěného majetku, následuje podrobný výklad těchto kategorií správců. Je uveden zevrubný komentář k velmi komplikované otázce – správy podílu v obchodní korporaci. Zevrubně se rozvádějí náležitosti pověření ke správě podle § 9 odst. 7, kdy je zcela správné konstatování, že „Nedostatek jakýchkoli obsahových náležitostí pověření nezpůsobuje bez dalšího jeho neplatnost. Pokud v něm nicméně nejsou uvedeny dostatečně ani základní náležitosti stanovené v § 9 odst. 7 a na jeho základě není zřejmé, kdo pověření vydal, jaký majetek má být spravován nebo kým, je třeba nedostatky odstranit a vydat pověření nové. Pověřený správce není povinen vykonávat správu na základě takto imperfektního pověření. Stejně tak není povinen vykonávat správu na základě pouze ústního pověření. Pokud nejsou v pověření ke správě vymezena práva a povinnosti správce, lze se v takovém případě přiklonit k závěru, že orgán činný v trestním řízení neprojevil odlišnou vůli k zúžení rozsahu správy a že správce má povinnosti a práva, které mu přiznává tento zákon, neboť orgán činný v trestním řízení v pověření nestanovil nic odlišného. Lze nicméně jen doporučit, aby pověření tuto náležitost obsahovalo, neboť pověření zakládá oprávnění pověřeného správce ke správě a prokazuje se jím vůči třetím osobám.“ Jsou uvedeny velmi přílehlavě příklady nesprávné praxe (soud odmítne převzít motorové vozidlo po podání obžaloby s odůvodněním, že bylo zajištěno již v přípravném řízení, nesprávné přenesení správy originálů zajištěných uměleckých obrazů, nesprávný postup při zajištění podílu obviněného v obchodní korporaci, kdy neměl být zajištěn majetek právnické osoby, nesprávný postup při správě a prodeji družstevního bytu a pověření insolvenčního správce, případ, kdy celní úřad se nedůvodně dožadoval správy, další případ, kdy nebylo zohledněno, že ke správě zajištěných tulinů je podle § 9 odst. 3 písm. c) zákona o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení výlučně příslušná Česká inspekce životního prostředí, přesné uvedení postupu při prodeji zajištěného motorového vozidla, rozsah pověření ke správě při takovém prodeji).

Komentář k § 10 podrobně rozvádí práva a povinnosti správce. Je možno plně souhlasit s vymezením, podle něhož „tato úprava se uplatní jak pro prvotní správce (orgány činné v trestním řízení), tak i pro správce odvozené (pověřené a smluvní), pro insolvenčního správce

se pak užije ještě zvláštní úprava v § 10a. Zvláštní správce, jehož příslušnost ke specifickým druhům majetku je založena § 9 odst. 3, se při správě řídí přednostně příslušnými zvláštními předpisy upravujícími nakládání s takovým majetkem (např. zákon č. 263/2016 Sb., atomový zákon, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny).“

Shodně tak je možno souhlasit s konstatováním, že „nelze po správci vyžadovat, aby jeho metody správy, prostředky a postupy byly shodné jako v případě, kdy by o majetek pečoval sám obviněný. To se týká nejen celkové správy, ale i výkonu určitých dílčích úkonů správy.“ Velice významné je také konstatování, že „Správce je oprávněn činit všechny úkony v soudním, správním nebo jiném řízení za účelem ochrany zajištěného majetku. Toto oprávnění není od 1. 6. 2015 (den nabytí účinnosti zákona č. 86/2015 Sb.) podmíněno předchozím souhlasem orgánu činného v trestním řízení.“

Naprostý souhlas je možno vyslovit, uvádí-li se ohledně povinnosti osob poskytnout součinnost při jejím nerespektování „Je-li správcem orgán činný v trestním řízení (první správce), může osobě uložit pořádkovou pokutu přímo sám. Pokud jde o odvozeného správce, sám takové oprávnění nemá, ale informuje o této skutečnosti příslušný orgán činný v trestním řízení (který jej správou pověřil či s ním uzavřel smlouvu, nebo soud, je-li řízení již ve fázi řízení před soudem). Tento orgán pak osobě pořádkovou pokutu uloží. I v tomto případě je třeba respektovat zákaz sebeobviňování, který vyplývá z čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 4 Listiny, tj. pokud je povinnou osobou podezřelý nebo obviněný a odmítne listinu nebo nosič vydat z důvodu, že by mohla být použita proti němu jako důkaz, nelze mu pořádkovou pokutu uložit. Takovou věc pak může odejmout pouze orgán činný v trestním řízení.“

I zde se uvádějí příklady nesprávné praxe (obviněný nemůže požadovat, aby k prodeji domu podle § 12 odst. 1 citovaného zákona došlo přednostně jím vybranému zájemci, nemožnost vymáhat plnění povinností při správě a kontrole vůči samotnému obviněnému, pokud jde o zajištěnou bytovou jednotku, specializovaný správce nemá žádat o schválení všech dílčích úkonů spojených se správou pohledávky orgánem činným v trestním řízení, nesprávný postup při správě zajištěného motorového vozidla, povinnost registru motorových vozidel provést zápis změny majitele v registru na základě žádosti MV-CENZA, správce nemá povinnost na základě pověření provést úkon spočívající v odnětí motorového vozidla, úkony směřující k opatření důkazů nelze provádět podle ustanovení § 10 odst. 6 zákona o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení, oproti tomu předložení listin potřebných ke správě lze naopak podle citovaného ustanovení provést a může tak učinit správce, pořádková opatření nemůže uplatnit insolvenční správce).

Komentář k § 10a se vztahuje ke správě podílu v obchodní korporaci. Jak se uvádí, „tato úprava se tedy netýká případů, kdy byla zajištěna jen majetková a dispoziční práva spojená s podílem a není dána výlučná příslušnost insolvenčního správce podle § 9 odst. 2 ke správě, kdy si lze vystačit s obecnými ustanoveními tohoto zákona.“ Velmi vhodně je uveden příklad nesprávné praxe (správce podílu nemusí vždy vstupovat do statutárního orgánu obchodní korporace).

Následuje **komentář k § 10b**. Uvedená úprava se týká pouze správce ustanoveného podle § 9 odst. 2, tj. insolvenčního správce, který je pověřen správou i nemajetkových práv spojených s podílem. Výklad je i tu podán velice zasvěceně a přesvědčivě. Příklad nesprávné praxe se týká toho, že úhradu nákupu počítače nelze považovat za hotový výdaj ve smyslu § 3 vyhlášky č. 88/2015 Sb. ani za náklad správy podle § 11 komentovaného zákona.

Právě **komentář k § 11** se týká nákladů správy zajištěného majetku. Jde o velice koncizní výklad. Vhodně se uvádí jako příklad nesprávné praxe to, že správně měl úkony vztahující se k podezření správce, zda ve vozidle nejsou ukryty drogy, vykonat policejní orgán na základě informace správce, nikoli samotný správce; policejní orgán měl také hradit příslušné náklady.

Komentář k § 12 zachycuje velmi podrobně a zároveň přesvědčivě a erudovaně závažnou problematiku prodeje zajištěného majetku.

Pokud doposud bylo možno konstatovat, že jde opravdu o mimořádné dílo, platí to tím spíše, vezme-li se v úvahu právě téma prodeje zajištěného majetku; je faktem, že tento soubor otázek vždy působil v praxi vážné obtíže a náležitě zvládnutí prodeje je velmi důležité.

O prodeji majetku se zásadně rozhoduje usnesením, proti němuž je přípustná stížnost s odkladným účinkem (vychází se přímo ze znění § 12 odst. 6, nikoli subsidiárně z trestního řádu). Naprosto je možno se ztotožnit s tím, pokud se zdůrazňuje, že „o prodeji majetku lze rozhodnout pouze v době, kdy trvá jeho zajištění a dosud o něm nebylo rozhodnuto jiným způsobem (např. nebylo rozhodnuto o jeho propadnutí nebo zabrání, o vrácení nebo vydání nebo o zrušení zajištění).“ „Rozhodnutí jiným způsobem“ vylučuje prodej, což platí zejména i tehdy, jak se rovněž uvádí, jedná-li se o majetek, jehož vlastníkem je poškozený, který je znám a majetek mu lze vydat postupem podle § 80 trestního řádu, popř. u majetku, jehož specifická povaha prodej neumožňuje, typicky půjde o většinu majetku, který spravuje zvláštní správce podle § 9 odst. 3 (zbraně, radioaktivní materiál, omamné látky), nikoli však o všechn (motorová vozidla a počítače jsou typicky předmětem prodeje). Zcela správně se také zdůrazňuje, že „Vždy je však třeba o této skutečnosti (tj. o prodeji zajištěného majetku) vyrozumět všechny osoby a orgány, které byly vyrozuměny o zajištění původního majetku, tak, aby bylo zřejmé, že zajištění původního majetku již netrvá a že došlo ke změně jeho vlastníka.“

Rovněž tak je možno se plně ztotožnit s konstatováním „Prodej se souhlasem lze jen doporučit v případě virtuálních měn, kdy je podle názoru autorů komentáře vždy namístě usilovat o souhlas s prodejem od toho, komu byly zajištěny. Držení virtuálních měn v tzv. peněžence nebo jiném virtuálním skladovacím nástroji představuje významné riziko ztráty (zcizení či zmizení záznamu).“ V ostatních případech není souhlas s prodejem od osoby, které byl majetek zajištěn, což nevyklučuje vlastní úvahu subjektu, který majetek prodává. Prodej se souhlasem lze také doporučit v případě chátrajících či opuštěných nemovitých věcí, lze-li souhlasu docílit.

Komentář dále výslovně uvádí případy, kdy jsou dány důvody pro prodej bez souhlasu, a to:

- hrozba nebezpečí zkázy nebo jiné těžko odvratitelné škody,
- předpoklad rychlého poklesu tržní ceny v čase, zejména jde-li o motorová vozidla a elektrozařízení,
- nepřiměřené náklady na výkon správy, a to ve vztahu k hodnotě zajištěného majetku,
- potřeba zajistit zvláštní podmínky nakládání nebo zvláštní odbornou způsobilost, kterou lze zajistit jen s nepřiměřenými obtížemi.

Tyto případy jsou dále podrobně rozvedeny. Velice konkrétně je popsán vlastní postup při prodeji zajištěného majetku.

Uvedené příklady nesprávné praxe jsou zvoleny opětovně přiléhavě (např. nezbytnost odkázat zástavního věřitele na civilní předpisy, pokud usnesení o zajištění vydal státní zástupce, musí usnesení o prodeji vydat státní zástupce, pokud v mezidobí nebyla podána obžaloba nebo návrh na schválení dohody o vině a trestu, státní zástupce již nevydává předchozí – a tím spíše

ne dodatečný – souhlas k prodeji, pokud „státní zástupce ve stanovené lhůtě v rámci svých dozorových oprávnění nevydá pokyn, aby k prodeji nebylo přistoupeno, policejní orgán je oprávněn o prodeji rozhodnout samostatně; policejní orgán nemůže bez existence pravomocného usnesení o prodeji pověřit správce prodejem zajištěného počítače, po prodeji zajištěného majetku pověřeným správcem dochází k zániku účinků exekučního příkazu a exekutor již dále nečiní úkony směřující k prodeji tohoto majetku, nesprávné postupy při prodeji zajištěných motorových vozidel Mercedes-Benz GL 450 4Matic 4,7 limitovaná edice, resp. Octavia, kdy nebylo namístě rušit usnesení o prodeji, nepřípustnost, aby o stížnosti proti usnesení státního zástupce o prodeji majetku rozhodoval soud, vždy rozhoduje státní zástupce nejbližší vyššího státního zastupitelství).“

Komentář k § 12a zahrnuje podrobný výklad ustanovení vyhlášky č. 88/2015 Sb., o odměně správce pověřeného správou podílu v obchodní korporaci a o náhradě jeho hotových výdajů.

V závěru publikace je obsaženo – což je třeba zvlášť vyzdvihnout – celkem **osm vzorů**, které jsou velice fundovaně a odborně erudovaně zpracovány. Jedná se o:

1. Pověření k prodeji majetku zajištěného v trestním řízení
2. Pověření ke správě majetku zajištěného v trestním řízení
3. Pověření ke správě podílu v obchodní korporaci zajištěného v trestním řízení
4. Pověření ke správě a prodeji majetku zajištěného v trestním řízení
5. Usnesení o prodeji majetku zajištěného v trestním řízení
6. Usnesení o zajištění podle § 47 trestního řádu
7. Usnesení o zajištění podle § 344a trestního řádu
8. Usnesení o zajištění podle § 347 trestního řádu.

Následuje **seznam použité literatury** a **slovo o autorech**. Komentář je vybaven také **věcným rejstříkem**.

III. Závěr

Souhrnně lze hodnotit předložený komentář jako **zcela mimořádné dílo**, jež se zaměřuje na komentování právního předpisu nevelkého rozsahu, **komentář je však velice podrobný, zabývá se všemi praktickými problémy, nevyhýbá se jejich řešení včetně možností změn právní úpravy**.

V textu komentáře jsem nenalezl žádné věcné chyby a nedostatky, a to ani dílčí. Po stylistické stránce je zpracován vysoce erudovaně, velmi pozitivně se projeví rozsáhlé zkušenosti obou autorů s problematikou zajištění majetku a věcí, jednotlivými procesními instituty podle zákona o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení i trestního řádu, zjišťováním majetku a věcí, správou tohoto majetku a povinnostmi upravenými v této souvislosti, přenesením správy a prodejem zajištěného majetku. V textu komentáře jsou uvedeny odkazy na právní předpisy v souladu s aktuálním právním stavem, ani v tomto směru nebylo shledáno žádných chyb a nedostatků, výklady k těmto jiným právním předpisům jsou podány velice přesvědčivě, pregnantně se znalostí věci. Přitom ale výklad není zahlcen zjevně nadbytečnými podrobnostmi, neobjevují se také zbytečné duplicity. Na druhé straně výklad jednotlivých ustanovení vzájemně navazuje, v textu se neobjevují žádné rozpory. Jsou-li citovány nejrůznější prameny, jsou uváděny správně, a jsou také činěny odpovídající právní závěry.

Mám proto za to, že zpracovaný komentář zjevně překračuje obvyklé zaměření publikací obdobného druhu, pokud komentovaný právní předpis neobsahuje velký počet ustanovení. Komentář představuje – i z důvodu svého praktického zaměření, uvádění příkladů nesprávné praxe i uvedení vzorů – vynikající pomůcku pro soudce, státní zástupce, policisty, zaměstnance Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, soudní exekutory i další odborníky, kteří se problematice zajištění a správy majetku a věcí v trestním řízení věnují.

V Brně dne 31. 12. 2018

JUDr. Miroslav Růžička, Ph.D.